

må det nok siges at være en tilsnigelse at skildre det, som om alle disse ting er faldet ned fra himmelen.

Så er det rigtigt, at organisationerne ikke har været enige, men jeg forstod også på hr. Torben Rechendorffs indlæg, at det heller ikke var dét, man efterlyste, men at det var nogle holdninger til det. Og det har man arbejdet meget grundigt med. Noget af det ligger direkte nedfældet i en betænkning. Den hedder 1250, og den har været – jeg vil ikke kalde det en bibel – men det har i hvert fald været en vægtig faktor i det arbejde, der er foregået omkring tilblivelsen af dette lovforslag. Så jeg vil godt distancere mig stærkt fra udtrykket »at det eneste sted, man har drøftet det, er i finansieringsudvalget«. Hvem sidder dér? Det gør de økonomiske ministerier, det gør Indenrigsministeriet, det gør Kommunernes Landsforening, og det gør Amdsrådsforeningen.

I øvrigt vil jeg godt lige i forbifarten minde om den reaktion, der er kommet fra Amdsrådsforeningen. Man sendte fredag den 28. april en pressemeddelelse ud, der som overskrift havde: »En acceptabel finansieringsreform«. Så det var altså ikke det helt negative billede, som man forsøger at tegne op.

Så vil jeg godt forholde mig til den debat, der har været om rige kommuner. Jeg synes, at specielt hr. Hans Christian Schmidt, men også lidt hr. Torben Rechendorff forsøgte at skabe et meget endimensionalt billede, sådan med at rige kommuner er dem, der først og fremmest er vel-drevne kommuner.

Jeg synes hr. Villy Søvnald gik meget kyndigt ind i en nuancering af det billede, for det er jo ikke sådan, at man kan sætte lighedstegn. En række af de danske storbyer er helt uden egen skyld i, at de har nogle sociale problemer.

Det er selve den tiltrækningskraft, de større bysamfund har, som gør, at de kommer til at fungere som magnet for den region, som de nu engang ligger i.

Derfor er det en forsimpning af debatten at sige, at de rige kommuner er dem, der er de vel-drevne, og de fattige kommuner er dem, hvor kommunalbestyrelsen og embedsmændene ikke løser deres arbejde ordentligt. Der er en lang række demografiske og sociale grundlæggende forskelle, der tilsammen betyder, at det ganske enkelt ikke er rimeligt at stille tingene op på den måde.

Så sagde hr. Hans Christian Schmidt i sit indlæg noget, som jeg simpelt hen ikke rigtig forstod, nemlig at det skulle være udtryk for dårlig

samvittighed over det lovforslag, der er lagt frem, at der er kommet et par ændringsforslag fra mig undervejs. Det blev også sagt, at der var tale om at forsøge at købe sig aflad.

Hvad er det dog for en måde at betragte en demokratisk proces på? Vi har lagt et lovforslag frem. Vi har naturligvis haft et stort forarbejde, som jeg nævnte, i finansieringsudvalget, men hvis ikke det var sådan, at man lagde øre til relevante indvendinger, der opstår undervejs i behandlingen af et lovforslag, hvad skulle Folketinget så overhovedet have en demokratisk proces for?

Jeg forstod nærmest, at det ville være en dyd, hvis det var sådan, at man som regering sagde nej, nej, nej til en hvilken som helst indvending, der kom. Det har vi ikke gjort.

Som jeg også sagde, da jeg var i samråd i Kommunaludvalget, mener jeg, at der var et hjørne af en pointe i det, der blev fremført om vejkriteriet. Derfor kom ændringsforslaget om øremærkning af en del af den særlige pulje, nemlig de 50 mio. kr., der først og fremmest vil blive fordelt til kommuner, som taber på grund af dette her, og som har et beskatningsgrundlag, der er under landsgennemsnittet, og derudover de andre ting, som jeg har redegjort for i Kommunaludvalget.

Skulle det virkelig være forkert, at man forholder sig til de ting, som man rent faktisk hører borgmestre komme og udtale sig om – og vi har jo netop fået beskrevet her, i hvor stort antal borgmestrene er kommet – og at vi så siger: Jo, et stykke ad vejen er det rigtigt, men vi er til gengæld ikke enige i, at man bare skal genindføre det gamle vejkriterium?

Det er jo i øvrigt en problemstilling, som også tidligere borgerlige regeringer har bøvlét med. Det har man gjort helt tilbage fra 1982, hvor der kom en betænkning, hvor man anbefalede en fjernelse af vejkriteriet. Det gjorde man ikke; i stedet fastlåste man det på det niveau, det havde i 1982.

Men det, vi har gjort, er, at vi som sagt har lyttet til de indvendinger, som vi syntes de var dækning for, og derfor er der stillet de par ændringsforslag, som nu engang foreligger.

Så vil jeg til diskussionen om København godt komme med et par bemærkninger. Hvis nu det havde været sådan, at det alene var et spørgsmål om, at man gerne ville tilføje København nogle penge, var der jo ingen grund til at lave hele dette store bøvl. Men det er også en fuldstændig forkert beskrivelse af problemstillingen.